

opusdei.org

Montse mi pomohla, když mě jednou v noci přepadla úzkost

Rád bych, abyste se seznámili s tím, co se mi před pár dny v noci přihodilo. Nevím, je-li to milost od Montse, vyslyšená prosba nebo pomoc...

27.04.2018

Víte, neměl jsem ani potuchy o tom, že existuje nějaká Montse Grases a její příběh. Ale jen do chvíle, kdy jsem asi před měsícem projížděl kolem kostela Svaté Terezie od Dítěte

Ježíše po Vía Augusta v Barceloně. Čas od času se tam zastavím, chovám k ní velkou úctu, ale je to dost z ruky, bydlím na 40km od Barcelony. Ale vždy, když jedu pro něco do města, snažím se v tom kostele zastavit.

Jednoho odpoledne jsem se tedy zastavil a setrval chvíli v modlitbě před obrazem svaté Terezie. Byly tam nějaké informační letáky a knížečky, mezi nimi kartička s obrázkem Montse Grases. Potěšilo mě to a jednu jsem si vzal. Když jsem přišel domů, položil jsem ji k dalším kartičkách, které mám, a přiznávám, že jsem si jí už dále nevšímal. Nezapomněl jsem na ni, ale zadní stranu, s jejím krátkým životopisem, jsem si nepřečetl.

A teď přijde to důležité.

Bydlím se svými rodiči, je jim 83 a 79 let; moji tři bratři se už oženili, mají děti a svůj život. Já jsem ten malý, svobodný a oni se na mě svým

způsobem spoléhají. V roce 2008 bylo totiž mému otci špatně od srdce a jeden z bratrů mi řekl, že bych se mohl vrátit domů a bydlet s nimi (tehdy jsem pracoval v Austrálii, bydlil tam, rozvíjel svou profesionální kariéru a byl šťasten). Ale díky svému bratrovi jsem poznal, že mé místo je zde, že i tady mohu najít práci a krom toho pomáhat svým rodičům. I když si ředitelka firmy v Austrálii přála, abych tam zůstal, nakonec jsem tu práci odmítl a vrátil se do Španělska.

S ubíhajícími roky se nemoc otce zhoršovala, vozím ho samozřejmě autem do nemocnice, a žiji s nimi v jednom domě - když dojde v noci k nějaké mimořádné události, zavezu je do nemocnice.

14. června operovali mému otci koleno a dali mu protézu. Po několika dnech v nemocnici je už doma. Večer, kdy mi Montse

pomohla, mě matka ve 2 ráno probouzí a říká mi: Santi, svědí mě na rukou a po celém těle, dej mi led nebo něco jiného, už to svědění nesnesu. Možná jsem něco snědla, ale už to dál nevydržím.

A když mi to říkala, otec ze svého pokoje, na posteli, kde se nemůže hýbat, na mě volá: Santi, pojď sem, bolí mě hrozně koleno, už to nevydržím, zavez mě do nemocnice nebo zavolej záchranku.

Byly dvě hodiny ráno a já nevěděl, co dělat! Řekl jsem otci, aby si vzal něco na utišení, ale odpověděl, že už si jeden prášek vzal.

Byl jsem unavený, vyplašený, nervózní, na pokraji pláče, vždyť už dva týdny jsem toho měl až nad hlavu s nemocnicí, s otcem a navíc plný úzkosti. A k tomu to vypjaté časné ráno.

Cítil jsem se úplně opuštěn, nevěděl jsem, co dělat. Šel jsem do pokoje a spatřil obrázek Montse. Obrátil jsem ho a rychle si přečetl její příběh: rakovina ve stehenní kosti (právě to, na co operovali mého otce), nemoc jí zjistili v červnu, tedy aktuální měsíc, a neuvěřitelně trpěla, zrovna to, co říkal otec, doslova: Už to nevydržím, Santi, hrozně mě to bolí!

A jak jsem to četl, pomyslel jsem si: je to neuvěřitelná náhoda, že tato dívka si prošla tím, čím si prochází právě teď můj otec, hrozné bolesti ve stehenní kosti a v červnu.

Nedokázal jsem nic jiného, než se modlit k Montse, aby mi pomohla, nejenom s bolestmi otce, ale také za matku, která si nikdy nestěžuje, ani není nemocná, a právě dnes v noci ji přepadlo to svědění.

Poprosil jsem ji o pomoc a řekl jí: zaříd', aby se alespoň utišili (oba dva byli dost nervní a mě to ještě více

znervózňovalo) a také ať usnou. Zítra je zavezu do nemocnice, ale teď ať usnou, už nemůžu dál. Už dny nespím, pomoz mi.

Za chvílku mi otec říká, Santi, už mě to bolí méně, ale bolí. Řekl jsem mu, dobrá, to bude ten prášek, co sis vzal předtím, snaž se odpočívat a spát, brzy ráno tě zavezu do nemocnice, ale teď spi. Přesvědčil jsem ho a už nebyl tak nervózní. A tak jsem mohl zajít za matkou, která mi řekla, že jí led dělá dobře, svědí ji to, ale ne tolik.

Byl jsem tak nervózní a neklidný, že jediné, co jsem si přál, byl spánek. Byl jsem zničený i z toho, že jsem jim nemohl pomoci. Ráno jsem se vzbudil a matka byla v kuchyni.

První, co jsem jí řekl, bylo: Jaká byla noc? Na což mi odpověděla - dobrá, spala jsem a i když mě to svědilo, mohla jsem spát. A k tomu otec

dodal: Já jsem mohl spát, bolesti zmizely.

A od této noci, kdy jsem nevěděl, co si počít, si už tolik nestěžovali.

Nechci to už dál rozvádět, asi jsem toho napsal moc, ale chtěl jsem vám vylíčit své zážitky z této noci.

Jsem přesvědčen, že Montse mi dnešní ráno pomohla. Jiné vysvětlení není. Je zvláštní, že obvykle prosím o pomoc svatou Terezičku nebo svatou Ritu, hodně se k nim modlím, ale této noci jsem si pomohl kartičkou dívky, která má tak milý úsměv, a zapomněl na vše ostatní a vězte, že nemyslím na nic jiného, než že jednoho dne zajdu do krypty, abych osobně Montse poděkoval. To je to nejmenší, co mohu udělat. Jen já vím, jaké úzkosti jsem si tu noc prožil.

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
montse-grases-mi-jednou-v-noci-
pomohla/](https://opusdei.org/cs-cz/article/montse-grases-mi-jednou-v-noci-pomohla/) (19.01.2026)